

En moderne klassiker

Neger og hunder i kamp er en sober iscenesettelse av rå tekst om rotløse mennesker og kolonialismens fall.

Av Elisabeth Leinslie

Neger og hunder i kamp

Av: Bernard-Marie Koltès

Regi: Eirik Stubø

Med: Petronella Barker, Issaka Sawadogo, Björn Bengtsson, Bjørn Floberg
Nationalteatret, Bakscenen

Bernard-Marie Koltès (1948-89) er i dag anerkjent som en av de mest originale og innflytelsesrike franske dramatikere etter andre verdenskrig. Etter hans tidlige død i 1989 har dramaene hans bare fortsatt å vokse i popularitet. Koltès' stykker er språklig sett skrevet i klassisk fransk tradisjon, velartikulert og vakkert. Mens innholdet er betydelig råere. Han framstiller harde og usminkede realiteter ved livet i vår moderne tid.

Moderne klassiker

Historien om «Roberto Zucco» (1988) en masse-morder på flukt, er vel det stykket vi kjenner han best for. Tidligere i høst ble vi også bedre kjent med Koltès da to Koltès-netter sto på programmet under Samtidsfestivalen. Vi fikk også se en tysk kritikerrost versjon av «Neger og hunder i kamp» (1979), i regi av Dimiter Gotscheffs. Det tok Koltès ti år å skrive stykket og det regnes i dag som en moderne klassiker. Så vidt meg bekjent er ikke «Neger og hunder i kamp» spilt på Oslo-scenen på over 20 år. Mildt sagt var det med andre ord på tide at dette stykket ble tatt i av en norsk regissør.

I velkjent Stubø-estetikk, en strippet svartmalt scene med et stort blodrødt neonskilt hengende fra taket, utspiller dramaet på Bakscenen seg. Neonskiltet skriver AFRIKA og personene er en hvit fransk byggherre (Floberg), en hvit fransk anleggsarbeider (Bengtsson), en sort afrikaner (Sawadogo), og en hvit stuepike (Barker) som har kommet hit rett fra Paris. Dramaet skildrer rått og usminket et utdøende herrevælde i en avkrok et sted i Afrika – siste rest av fransk kolonialisme er i ferd med å bryte sammen. Personene i dramaet er ensomme og rotløse, og framstår som fremmede uten forståelse for hverandre.

Skaper bilder

Frykten for det fremmede blir større og større og det ender i blodig tragedie.

Stubøes iscenesettelse er sober. I det nakne svarte rommet beveger skuespillerne seg etter en stringent arrangering og artikulerer teksten nedtonet. Vi engasjeres ikke emosjonelt i karakterene, men den minimalistiske tilnærmingen åpner teksten og skaper bilder. Forestillingen virker allikevel noe uferdig. Et så tekstbasert konsept krever at teksten ligger under huden på skuespillerne. Hvilket den ikke gjorde på premieren.